

Jim Butcher

**LETNÍ
RYTÍŘ**

TRIFID

Jim Butcher
Letní rytíř

Copyright © Jim Butcher, 2002

All rights reserved.

Translation © Zdeněk Uherčík, 2012

Cover © Chris McGrath, 2012

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2012

ISBN 978-80-7387-510-7

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

LETNÍ RYTÍŘ

Jim Butcher

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

JIM BUTCHER
v nakladatelství TRITON

série Harry Dresden

Bouřková fronta
Bláznivý úplněk
Temná hrozba
Letní rytíř
Death Mask*

* připravujeme

Kapitola první

Ten den, kdy se ve městě sešla Bílá rada, přšely zrovna ropuchy.

Vylezl jsem ze svého otlučeného volkswagenu, kterému láskyplně říkám Modrý brouk, a zamžoural do letního slunce. Lake Meadow Park leží kousek jižně od chicagské čtvrti Loop a co by kamenem dohodil od břehu jezera Michigan. I v takových vedrech, jaká poslední dny panovala, by tady za normálních okolností korzovalo plno lidí. Dnes byl ale dokonale vylidněný, jen jakási starší dáma se bezcílně šourala po pěšinách a tlačila před sebou nákupní vozík. Ještě nebylo ani poledne, a já se v tričku a teplákách už pořádně potil.

Chvilku jsem se rozhlížel a sotva jsem udělal několik kroků na trávu, dostal jsem po hlavě něčím vlhkým a rosolovitým.

Přejel jsem si rukou po vlasech. Něco mi zavádilo o obličej a spadlo mi to k nohám. Ropucha. Nebyla nijak veliká, jak ropuchy často bývají, pohodlně by se mi vešla do dlaně. Váhavě se zmátčila, chraplavě kvákla a opile se jala skákat pryč.

Když jsem se pořádně rozhlédl, uviděl jsem další ropuchy. Spoustu. Nořil jsem se do parku a jejich kvákání sílilo. Několik dalších obojživelníků mlasklo o zem, jako kdyby je sám Všemocný házel nebeským prádelním skluzem. Ropuchy

poskakovaly úplně všude. Nevytvářely souvislý koberec, ale rozhodně jste je nemohli minout. Každou chvíli se ozvalo žuchnutí dokončeného přistávacího manévru. Žabí kvákání vzdáleně připomínalo šum hovoru v přeplněné místnosti.

„Divný, co?“ ozval se zvučný hlas. Vzhlédl jsem a uviděl nevysokého, ramenatého mladého muže, který sebestiště kráčel rovnou ke mně. Vlkodlak Billy měl na sobě tepláky a obyčejné černé tričko. Ještě před jedním nebo dvěma roky by jeho oblečení ukryvalo nějakých pětadvacet kilo navíc. Teď obepínalo svaly, ve které všechen ten tuk cvičením proměnil. Napřáhl ke mně ruku a usmál se. „Co jsem ti říkal, Harry?“

„Billy,“ opáčil jsem. Podrtil mi ruku, ale možná prostě jen tak zesílil. „Jak ti dupou vlkodlaci?“

„Začíná to být zajímavé,“ řekl. „V poslední době jsme na hlídkách narazili na spoustu divných věcí. Jako třeba tohle.“ Ukázal kolem sebe. Z nebe přilétla další ropucha a jen o kousek nás minula. „Proto jsme zavolali čaroděje.“

Hlídkování. Svatá prostoto. „Je tu někdo normální?“

„Nikdo, kromě několika meteorologů z univerzity. Říkají, že snad někde v Louisianě jsou tornáda, nebo co, a bouře sem ty ropuchy musela zanést.“

Odfoukl jsem si. „A ty si myslíš, že magie je mnohem přijatelnější vysvětlení.“

Billy se zakřenil. „Neboj. Za chvíli se tu někdo objeví a prohlásí, že je to podfuk.“

„Hmm.“ Vrátil jsem se k broukovi a zvedl víko kufru. Vyhrabal jsem nylonový batoh a z něho jsem vytáhl dva malé plátěné sáčky. Jeden jsem hodil Billymu. „Seber mi pár těch ropuch.“

Chytil pytlík a zamračil se. „Na co?“

„Abych mohl zjistit, jestli jsou skutečné.“

Billy povytáhl obočí. „Ty myslíš, že nejsou?“

Zašilhal jsem na něho. „Hele, Billy, prostě to udělej. Ještě jsem nespal, ani nevím, kdy jsem měl naposledy teplý jídlo, a do večera musím stihnout spoustu věcí.“

„Proč by ale neměly být skutečné? Vždyť vypadají úplně normálně.“

Místo počítání do deseti jsem jen zhluboka vydech. Poslední dobou jsem to musel dělat často. „Vypadají opravdově, ale můžou to být jenom výtvořky z hmoty Neverneveru, oživené magií. Doufám, že to tak bude.“

„Proč?“

„Protože to by znamenalo, že se nějaká bytost nudí a hraje si. Občas to dělávají.“

„No dobře. Ale co když jsou skutečné?“

„Tak v tom případě se něco děje.“

„Co by se mělo dít?“

„Něco vážného. Díry v předivu reality.“

„A to by bylo špatné?“

Změřil jsem si ho. „Jo, Billy. To by bylo špatné. Znamenalo by to, že se děje něco hodně velikého.“

„Ale co když...“

To už mi došla trpělivost. „Dneska nemám čas ani chuť na přednášky. Tak už sklapni.“

Smířlivě zvedl ruku. „No jo, vždyť už jsem zticha.“ Srovnal se mnou krok a začal sbírat ropuchy. „Jo, vlastně jsem rád, že jsem na tebe narezil, Harry. Mě i partu napadlo, jestli bys nechtěl zajít na víkend. Trochu se družit.“

Sebral jsem jednu ropuchu a tázavě jsem si ho přeměřil. „Cože chceš dělat?“

Zašklebil se. „Hrát Arkány, chlape. Začíná se to pěkně rozjíždět.“

RPGéčka. Zaúpěl jsem. Stará dáma s nákupním vozíkem projela za námi, rozkvedlaná kolečka skřípala.

„Je to vážně paráda. Zaútočíme na pevnost lorda Malocchia, ale musíme to dělat pod rouškou noci, aby Rada pravdy nevěděla, kdo všechno se na jeho porážce podílel. Jsou tam kouzla, démoni, draci a spousta dalšího. Zajímá tě to?“

„Hodně mi to připomíná práci.“

Billy si odfrkl. „Hele, Harry, já vím, že jsi z té války s upíry podrážděný a nesvůj, ale poslední dobou jsi zalezlý až moc.“

„Jaká válka s upíry?“

Billy obrátil oči v sloup. „Mluví se o tom všude, Harry. Víím, že Rudý dvůr upírů vyhlásil čarodějům válku poté, cos to minulý podzim vypálil u Biancy. Víím, že se tě od té doby několikrát pokusili zabít. Dokonce víím, že se ve městě má brzy sejít Bílá rada čarodějů, aby rozhodla, co dělat.“

Zpražil jsem ho pohledem, „Jaká Bílá rada?“

Povzdechl si. „Teď není vhodný čas, aby sis hrál na poustevníka, Harry. Vždyť se na sebe po-

dívej. Kdy ses naposledy holil? Kdys viděl sprchu? Kdy ses nechal ostříhat? Necháváš si prát?”

Podrbal jsem se v přerostlých vousích. „Chodívám ven. Jsem venku skoro pořád.“

Billy chňapnul další ropuchu. „Kdy třeba?”

„Onehdy jsem byl na fotbale s tebou a Alfami.“

Billy zavřel. „Jo. To bylo v lednu. A máš červen.“ Billy na mě juknul a zamračil se. „Lidi o tebe začínají mít strach. Hele, já sice vím, že asi na něčem děláš, ale tenhle zpustlík prostě nejsi ty.“

Zastavil jsem se a sebral další ropuchu. „Nemám zdání, o čem to mluvíš.“

„Vím toho víc, než si myslíš,“ řekl. „Jde o Susan, vid’? Vloni na podzim se jí něco stalo. Něco, co se snažíš napravit. Možná jí to udělali upíři. Proto opustila město.“

Zavřel jsem oči a měl jsem co dělat, abych nerozmačkal ropuchu, kterou jsem držel v dlani. „Změň téma.“

Billy se rozkročil a vystrčil na mě bradu. „Ne, Harry. Zmizel jsi ze světa, sotva se ukážeš v kanceláři, nezvedáš telefon a téměř ani neotevíráš. Jsme tvoji přátelé a máme o tebe strach.“

„Jsem v pohodě,“ opáčil jsem.

„Lžeš, až se ti od huby práší. Říká se, že Rudí stahují do města posily. Že nabízejí plné upírství svým příznivcům, když tě někdo z nich dostane.“

„U všech rohatejch,“ zabrblal jsem. Začínala mě bolet hlava.

„Neměl bys chodit ven sám. Dokonce ani za světla.“

„Nepotřebuju chůvu, Billy.“

„Harry, znám tě líp, než všichni ostatní. Víím, že dokážeš věci, které jiní nesvedou, ale to z tebe ještě nedělá Supermana. Každý občas potřebuje pomoc.“

„Já ne. Ne teď.“ Strčil jsem ropuchu do pytlíku a sebral další. „Nemám na to čas.“

„Jo, to mi připomnělo...“ řekl Billy, z kapsy tepláků vytáhl list papíru, rozložil ho a přečetl si, co na něm stálo. „Ve tři máš schůzku s klientem.“

Zamžoural jsem na něho. „Cože?“

„Zastavil jsem se ve tvé kanceláři vyzvednout vzkazy. Sháněla tě paní Sommersetová, tak jsem jí zavolał zpátky a domluvil za tebe schůzku.“

Pomalu mi zase docházela trpělivost. „Co žes udělal?“

Zatvářil se dotčeně. „Taky jsem ti prošel poštu. Od domácího tam máš soudní příkaz k vystěhování. Jestli mu do týdne nezaplatíš, vykopne tě.“

„Kdo ti dovolil hrabat se mi v kanceláři, Billy? Nebo volat mým klientům?“

Stoupl si přede mě a vztekle si mě měřil. Musil jsem mu zaostřit na nos, abych se vyhnul pohledu do jeho očí. „Vrať se na zem, Harry. Jsem sakra tvůj kamarád. Celý čas jsi byl zalezlý v bytě. Měl bys být rád, že ti pomáhám zachránit kšeft.“

„Máš pravdu. To si piš, že je to můj kšeft,“ vychrtil jsem. Okrajem zorného pole mi proplula dáma s rozvrzaným nákupním vozíkem a zmizela někam za mě. „Můj. Nic ti do něho není.“

Bojovně vystrčil čelist. „Fajn. Co takhle zalézt zpátky do jeskyně a čekat, až tě vystěhují i odamtud?“ Rozhodil ruce. „Proboha, člověče. Na to nemusím být čaroděj, abych poznal, že to s někým jde z kopce. Jsi na tom bídne a potřebuješ pomoc.“

Zabodl jsem mu ukazovák do prsou. „Ne, Billy. Žádnou pomoc nepotřebuju. Nechci, aby mě opečovávala tlupa děcek, která se naučí jeden trik a hned si myslí, že z nich bude ranger samotář. Nechci si dělat hlavu s upíry, kteří útočí na lidi kolem mě, protože na mě se nemůžou dostat. Nechci pořád myslet na to, kdo další přijde k úrazu kvůli tomu, že já jsem něco pokazil.“ Sehnul jsem se pro ropuchu, vytrhl Billymu z ruky pytlík a vykročil zpátky. „Nepotřebuju ani tebe.“

A v tu chvíli to samozřejmě přišlo.

Tohle nebyla žádná elegantní nájemná vražda. Rozeřval se motor a asi čtyřicet metrů od nás černá dodávka přelétla obrubník a vřítela se do parku. V mírném smyku pneumatikami rvala drny a sluncem spálenou trávu. Dva muži se drželi ochranného rámu nad korbou. Jejich černé oblečení doplňovaly černé sluneční brýle a černé lyžařské masky. Ve stejné barvě byly i jejich maličké samopaly, něco jako Uzi nebo Škorpion.

„Zpátky!“ zařval jsem. Pravou rukou jsem popadl Billyho a odstrčil ho za sebe. Levou ruku s náramkem opatřeným drobnými přívěsky ve tvaru středověkých štítů jsem napřáhl proti dodávce. Soustředil jsem vůli a s pomocí náramku ji pro-

měnil v průhlednou, mihotající polokouli mezi mnou a autem.

Dodávka zastavila. Střelci ani nepočkali, až se přestane pohupovat. S pečlivostí záporných postav béčkového akčního filmu zamířili zhruba na mě a jedinou dlouhou hlasitou dávkou vyprázdnil zásobníky.

Od štítu odskakovaly jiskry a kulky se s bzučením odrážely všemi směry. Štít byl zatížený na maximum a během jedné nebo dvou vteřin se náramek nepříjemně zahřál. Snažil jsem se štít naklonit, aby se kulky odrážely především vzhůru. Bůh ví, kde všechny skončily. Jen jsem doufal, že ne v nějakém z projíždějících vozů nebo v těle náhodného chodce.

Závěry cvakly naprázdno. Oba střelci začali trhanými, neprofesionálními pohyby znovu nabíjet.

„Harry!“

„Teď ne!“

„Ale...“

Sklonil jsem štít a zdvihl pravou ruku. To je strana, která vrhá energii. Stříbrný prsten na mém ukazováku byl očarovaný tak, aby shromažďoval kinetickou energii každého pohybu ruky. Nepoužil jsem ho několik měsíců, a tak ukrýval takový kopanec, že jsem se ho neodvažoval použít přímo na střelce. Ta síla by někoho z nich zabila a vyšlo by to prakticky nastejno, jako kdybych jim dovolil, aby do mě nasypali všechno své olovo. Jen by se to trochu déle urovnávalo. Bílá rada neměla

v lásce nikoho, kdo porušil první zákon magie: Nezabiješ. Jednou jsem ho formálně porušil, ale už se to nesmí opakovat.

Se skřípáním zubů jsem zamířil těsně vedle střelců a stiskl prsten. Hrubá, neviditelná, ale velice hmatatelná síla šlehla vzduchem a zasáhla jednoho střelce od pasu nahoru. Jeho vlastní samopal ho praštil do hrudi, úder mu srazil sluneční brýle, na několika místech roztrhl oblečení a shodil ho přes korbu na zem někam za dodávku.

Druhý střelec dostal menší díl. Vzalo ho to do hlavy a do ramene. Samopal nepustil, ale odlétly mu brýle a strhly s sebou lyžařskou masku. Ukázalo se, že je to úplně obyčejný kluk, sotva dost starý, aby mohl volit. Zamžoural do světla a dál se klopotně snažil nabít.

„Děti,“ zavrčel jsem a znovu jsem zdvihl štít. „Posílají na mě děti. Zatraceně.“

A pak se mě najednou vlasy na zátylku pokusily zvednout ze země. Kluk začal znovu střílet a já se ohlédl.

Stará dáma s nákupním košíkem stála nějakých pět metrů za mnou. Teď jsem viděl, že není tak stará, jak jsem si myslel. Pod líčením jsem zahlédl lesk chladných, černých očí. Ruce měla hladké a mladé. Z hlubin nákupního vozíku vylovila upiřskou brokovnici a otočila ji na mě.

Kulky ze štěkajícího samopalu tloukly do štítu a já měl co dělat, abych ho udržel. Kdybych na třetího útočníka použil magii, ztratil bych soustředění a s ním i štít. A třebaže byl střelec oprav-

du amatér, chrlil jeho samopal tolik olova, že dřív nebo později se trefit musel.

Na druhou stranu, jestli ta maskovaná vražedkyně vypálí z pěti metrů, nebude se nikdo obtěžovat volat mi sanitku. Půjdu rovnou do márnice.

Do štítu tloukly kulky a já nemohl dělat nic jiného než sledovat, jak vražedkyně zdvíná brokovnici k rameni. Byl jsem vyděšený a Billy zřejmě taky.

Ale Billy se hnul. Tričko už měl dole a byl samý sval. Byly to svaly atleta, ne ty pečlivě vymodelované svaly chlapíků z posilovny. Vyrazil k té ženě s brokovnicí a ještě ve skoku si serval tepláky. Nic pod nimi neměl.

Ucítil jsem nápor magie, kterou Billy použil. Byla razantní, vybroušená a cílená. V jeho jedné ruce nebylo ani stopy po rituálu, žádné pozvolné sbírání síly, kterou by vzápětí uvolnil. Stačilo mrknutí oka a Bill Naháč divoce zavířil a proměnil se v Billa Vlka. Černou srstí porostlá bestie velikosti dánské dogy vrazila do vražedkyně a tesáky sekla po ruce, svírající zásobník brokovnice.

Žena vykřikla, ucukla a prsty jí zalila jasně rudá krev. Ohnala se brokovnicí po Billym. Ten se otočil a pažba ho udeřila do ramene. Vztekle zavrčel. Rychleji, než jsem stačil sledovat, vyrazil po její druhé ruce a brokovnice udeřila o zem.

Žena zaječela a uhnula.

Nebyla člověk.

Ruce se jí rozšířily, paže prodloužily a protáhly se i čelisti. Nehty se změnilly v odporné zubaté pa-

zoury, kterými Billyho drápla přes tvář. Billy bolestivě vyjekl a zavrčel. Překulil se, vyskočil na nohy a kroužil kolem té potvory, aby ji udržel zády ke mně.

Střelec na dodávce už zas vystřílel zásobník a úderník cvakl naprázdno. Vypnul jsem štít a skočil po brokovnici. „Utíkej, Billy!“ zařval jsem, jakmile jsem pušku popadl.

Vlk uskočil stranou a žena se otočila ke mně. Příšerně se šklebila a kolem dlouhých tesáků jí kanuly sliny.

Namířil jsem jí na břicho a stiskl spoušť.

Ozvala se ohlušující rána a bokovnice mě kopla do ramene. Buď to byla desítka, nebo byla nabitá kulovými náboji. Žena zaječela, předklonila se, zavravorala a padla naznak. Ale dlouho si nepoležela. Skoro okamžitě vyskočila svižně na nohy. Roztrhané cáry oděvu měla pocákané krví a v jejím obličejí už nebylo vůbec nic lidského. Rozeběhla se k dodávce a vyskočila na korbu. Druhý střelec už vytáhl svého kolegu nahoru a řidič šlápl na plyn. Zadní kola vyhodila gejzír drnů a štěrku, pak zabrała a dodávka se nakonec trhavým pohybem dostala zpět na ulici, aby vzápětí zmizela v dopravě.

Celý udýchaný jsem se za ní chvílku díval. Sklonil jsem brokovnici a uvědomil jsem si, že v levé ruce stále držím ropuchu. Podle toho, jak se kroutila, jsem ji zřejmě málem rozmačkal. Uvolnil jsem sevření, ale jen tak, abych ji nepustil.

Otočil jsem se k Billymu. Vlk kráčel k odhozeným teplákům, na vteřinku se zaleskl a zatetelil

a zase z něj byl nahý mladík. Na tváři měl rovnoběžně s čelistí dva dlouhé šrámy. Po krku mu stékal široký proud krve. Bolest nedával nijak najevo, jen šel trochu strnule.

„Dobrý?“ zeptal jsem se.

Přikývl a nasoukal se do trička a tepláků. „Jo. Co to sakra bylo?“

„Upír,“ opáčil jsem. „Nejspíš z klanu LaChaise. Spolupracují s Rudým dvorem a nemají mě moc v lásce.“

„Proč tě nemají rádi?“

„Párkrát je ze mě rozbolela hlava.“

Billy si přitiskl cíp trička na rány na tváři. „Nečekal jsem, že to bude mít drápy.“

„Jsou to mrchy zákeřný.“

„Upír, fuj. Je to mrtvý?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Jsou jako švábi. Dají se dohromady skoro z ničeho. Můžeš chodit?“

„Jo.“

„Nádhera. Vypadneme odsud.“ Zamířili jsme k broukovi. Cestou jsem sebral pytlík ropuch a vysypal jsem je na zem. Přihodil jsem k nim i tu, kterou jsem málem rozmačkal, a otřel jsem si ruku o trávu.

Billy na mě zamžoural. „Proč je pouštíš?“

„Protože jsou skutečné.“

„Jak to víš?“

„Vysrala se mi do dlaně.“

Šoupnul jsem Billyho do Modrého brouka a sedl si za volant. Zpod svého sedadla jsem vytáhl lékárníčku a podal mu ji. Billy si přitiskl obvaz na

tvář a zadíval se okénkem na ropuchy. „Takže to znamená, že se to sere?“

„Jo,“ ujistil jsem ho. „Sere se to.“ Chvilku jsem mlčel a pak jsem dodal: „Zachránil jsi mi život.“

Pokrčil rameny. Nepodíval se na mě.

„Tu schůzku jsi domluvil na třetí? Jak že se jmenovala? Sommersetová?“

Podíval se na mě a na očích mu bylo vidět, že by se usmíval, kdyby to šlo. „Jo.“

Poškrábal jsem se na bradě a přikývl jsem. „Poslední dobou jsem se k tomu nějak nedostal, asi bych měl napřed uklidit.“

„To by se šiklo,“ souhlasil Billy.

Vzdychl jsem si. „Někdy se chovám jako magor.“

Billy se zasmál. „Někdy. Jsi člověk, jako my všichni.“

Snažil jsem se nastartovat Brouka. Trochu v něm hvízdalo, ale nakonec se nechal přemluvit.

V tu chvíli něco těžce žuchlo na kapotu. A zase. Vzápětí další rána, tentokrát na střechu.

Najednou se mi zatočila hlava a udělalo se mi tak zle, že jsem křečovitě sevřel volant, abych se nesesunul pod pedály. Zdálky ke mně doléhal Billyho hlas. Ptal se, jestli jsem v pořádku. Záchvěv energie roztal vzduch, když magické síly, které se obvykle pohybovaly hladce, tiše a v malých dávkách, chaoticky udeřily.

Snažil jsem se potlačit nepříjemné pocity a podařilo se mi otevřít oči. Byla to úplná průtrž ropuch. Pršely tak hustě, že nebe potemnělo. Pro ty

chudinky to taky nebyla žádná sranda. Padaly jako kroupy, rozprskávaly se o beton a o karoserii brouka. Jedna z nich zasáhla přední sklo. Okamžitě se po něm rozběhla pavučina prasklin. Šlápnul jsem na plyn, brouk vystřelil a po několika stech metrech jsem se dostal z toho nadpřirozeného deště.

Oba jsme rychle oddechovali. Billy měl pravdu. To žabobití znamenalo, že se děje něco velikého. V magickém smyslu slova. Bílá rada se navečer chystala do města, aby diskutovala o válce. Mě čekala schůzka s klientkou a upíři si brousili kůly (tohle fakt není slovní hříčka), protože takhle otevřeného útoku se ještě neodvážili.

Zapnul jsem stěrače. Žabí krev zbarvila vlasové praskliny ve skle doruda.

„Panebože,“ vydechl Billy.

„Jo,“ opáčil jsem. „Nikdy jen nekape, ale vždycky rovnou prší.“

Kapitola druhá

Vyložil jsem Billyho u jeho bytu poblíž kampusu. Nečekal jsem, že upír půjde na policii nahlásit ztrátu, ale přesto jsem brokovnici pořádně otřel. Billy ji zabalil do ručníku, který jsem měl za zadním sedadlem Brouka, a vzal ji s sebou, že se jí nějak zbaví. Georgia, jeho štíhlounká přítelkyně, na něho čekala na balkoně v černých šortkách a šarlatové podprsence od plavek. S úžasnou sebejistotou vystavovala na odív tolik nádherně opálené kůže, že před rokem bych od ní něco takového rozhodně nečekal. Božítku, jak ty děti vyrostly.

V okamžiku, kdy Billy vylezl z auta, vzhlédla Georgia od knihy a pokrčila nos. Vešla do domu a objevila se ve dveřích s lékárníčkou v ruce. S ustaraným výrazem střelila pohledem po brokovni a pokývla mi. Zamával jsem jí a snažil jsem se tvářit přívětivě. Podle jejího výrazu jsem vypadal v lepším případě mrzutě. Vešli do bytu a já se odpíchl od chodníku dřív, než někdo pocítí potřebu se se mnou kamarádit.

Asi po minutě jsem zastavil, vypnul motor a podíval se na sebe do zrcátka.

Byl to šok. Vypadá to asi hloupě, ale doma nemám jediné zrcadlo. Příliš mnoho potvor používá zrcadla jako okna, nebo dokonce dveře, proto

jsem se chtěl něčeho takového dokonale vyvarovat. Týdny jsem se neviděl v zrcadle.

Vypadal jsem jako drezína po srážce s lokomotivou.

Tedy po větší srážce než obvykle.

Obvykle mívám protáhlý, ostře řezaný obličej. Skoro černé vlasy, které ladí s černýma očima. Pod očima teď byly sytě šedé kruhy s červenavým nádechem. Rysy mého obličejce v místech, kde je nezakrývaly několik měsíců neudržované vousy, byly stejně ostré jako hrany vizitky podomního obchodníka.

Vlasy jsem měl přerostlé a rozcuchané, ale ne tím sexy způsobem mladých rockových hvězd. Klidně bych se mohl živit jako polednice. Můj nedbalý účes postrádal i tu nejzákladnější symetrii, protože několik pramenů vlasů mi spálila zápalná nálož, kterou mi někdo propašoval do krabice s pizzou. Ale to bylo v době, kdy jsem si ještě mohl dovolit objednávat pizzu. Kůži jsem měl bledou, řekl bych až těstovitou. Vypadal jsem jako oživlá Smrtka s kocovinou po doběhnutí Bostonského maratónu. Vypadal jsem unaveně. Vyhořele. Použitě.

Zase jsem se opřel.

Nesnáším, když nemám pravdu. Ale vypadalo to, že Billy a vlkodlaci (kristepane, to zní jako jméno rockové kapely) na to kápli. Snažil jsem se vzpomenout si, kdy jsem si naposledy nechal ostříhat vlasy a kdy jsem se naposledy holil. Sprchoval jsem se minulý týden. Nebo ne?

Roztřesenýma rukama jsem si přetřel obličej. Dny a noci mi poslední dobou nějak splývaly. Byl jsem věčně zavřený v laboratoři v suterénu bez oken a mezi vlhkými kamennými zdmi jsem sedm dní v týdnu bádal. Denní rytmus, pchá. Přestal jsem rozlišovat mezi dnem a nocí. Měl jsem hlavu plnou starostí a na takovéhle zbytečnosti jsem neměl kdy.

Asi před devíti měsíci jsem málem zabil svoji přítelkyni. Možná víc než zabil.

Když jsem se seznámil se Susan Rodriguezovou, pracovala jako reportérka pro bulvární plátek *Midwestern Arcane*. Byla jedním z mála lidí, kteří byli schopni přijmout nadpřirozeno jako součást reality. Hltala každý detail, každý příběh, hledala kdejaký důkaz, kterým by podpořila všeobecné povědomí o těchhle věcech. Nakonec se mnou šla na mejdan upírů.

A ty zrůdy ji dostaly.

Billy měl i v tomhle pravdu. Upíři, Rudý dvůr, ji změnili. Možná by bylo přesnější říct, že ji nakazili. Přestože technicky vzato byla stále člověkem, trpěla jejich děsivou žízňí. Jestli ji někdy ukojí, změni se úplně a stane se jednou z nich. Určitá část z ní zemře a ona se také promění ve zrůdu. Tělem i duší.

Proto bádám. Hledám nějaký způsob jak jí pomoci. Najít nějakou vakcínu nebo způsob jak jí vyčistit tělo. Něco. Cokoli.

Požádal jsem ji o ruku. Odmítla. Pak opustila město. Čtu její kriminální rubriku v *Arcane*, tak-

že aspoň vím, že je naživu. Příspěvky nejspíš do redakce posílá poštou. Žádala mě, abych ji nehledal, a tak jsem to neudělal. Neudělám to, dokud nenajdu způsob, jak ji dostat z toho srabu, do kterého jsem ji uvrtal. Na něco přece musím přijít.

Ještě musí být nějaká možnost. Musí.

Sklonil jsem hlavu a ušklíbl se tak, až jsem dostal bolestivou a palčivou křeč do obličeje. Sotva jsem se dokázal nadechnout a měl jsem pocit, že mi celé tělo hoří marným a zbytečným plamenem. Jsem přece čaroděj. Měl jsem Susan ochránit. Měl jsem ji zachránit. Měl jsem jí pomoci. Měl jsem být chytřejší, rychlejší, lepší.

Měls jí říct, že ji miluješ, dřív, než bylo pozdě, vid', Harry?

Nechtěl jsem brečet. Bránil jsem se tomu vši silou vůle a roky výcviku, zkušeností a sebeovládání. Nebylo by to k ničemu. Nepomohlo by mi to s nalezením léku pro Susan.

Byl jsem přílišně unavený.

Obličej jsem stále svíral v dlaních, nechtěl jsem, aby někdo viděl, jak brečím.

Trvalo mi dlouho, než jsem se sebral. Nevím, jak dlouho to bylo, ale stíny se posunuly a já se v autě pekl, přestože jsem měl všechna okénka otevřená.

Došlo mi, jaká je to hloupost, sedět tady na ulici, kde mě ranaři upírů mají jako na dlani. Byl jsem unavený, špinavý a hladový, ale neměl jsem ani vindru, abych si koupil něco k jídlu, a podle polohy slunce ani čas na to, abych si zaskočil

domů uvařit polévku. Pokud jsem měl stihnout schůzku s paní Sommersetovou.

Na tu schůzku jsem musel. I v tom měl Billy pravdu. Jestli nezačnu zase vydělávat, přijdu o kancelář i o byt. V lepenkové krabici někde v zapadlé uličce toho moc nevybádám.

Bylo načase se pohnout z místa. Celkem zbytečně jsem si prohrábnul spleené vlasy a zamířil jsem do kanceláře. Když jsem míjel nějaké hodiny, všiml jsem si, že už mám několik minut zpoždění. Čekáním a svým zjevem klientku rozhodně přivedu v obdivný úžas. Dnes se mi výjimečně dařilo.

Moje kancelář je v centru města. Budova není bůhvíco, ale dnes se jevila pro mě až moc dobrá. Obstarožní vrátný u pultu pod schodištěm si mě změřil a já byl šťastný, že si mě zapamatoval z dřívějšíka. Být tam nějaký nováček, asi by se mnou bez okolků vyběhl. Pokývl jsem mu, usmál jsem se a tvářil se, že mám spoustu práce. Uf.

Cestou ke schodišti jsem minul výtah. Visela na něm cedulka, že je mimo provoz. Výtah už nebyl co dřív od doby, kdy do jedné kabiny vtrhl obrovský škorpion a někdo ji pak vzdušným vírem vystřelil vzhůru šachtou, aby toho obrovského členovce rozmačkal o strop. Kabina vzápětí prolétla dolů do suterénu a způsobila celkové poškození budovy, což mělo za následek zvýšení nájmů.

Aspoň tak nějak jsem to slyšel. A nedívejte se tak na mě. Mohl to být přece někdo jiný. Jistě, sotva to byl zubař ze čtvrtého podlaží nebo psychiatr ze šestého. Nejspíš v tom nemá prsty kan-

celář pojišťovny v sedmém ani účetní z devátého poschodí. Možná ani ne právníci z posledního. Možná. Ale ani já automaticky nestojím v pozadí každé katastrofy.

Aspoň pro to chybí důkazy.

Otevřel jsem dveře na schodiště a zamířil ke své kanceláři v pátém poschodí. Prošel jsem chodbou kolem tichého bzukotu konzultační firmy, která zabírala většinu patra, a zastavil se u dveří své kanceláře.

Na mléčném skle stálo: HARRY DRESDEN – ČARODĚJ. Natáhl jsem ruku ke knoflíku dveří. Když jsem měl prsty asi deset centimetrů od něho, přeskočila mi do nich jiskra. Zaprskalo to a nebylo to nijak příjemné.

Zarazil jsem se. I když sípavá klimatizace budovy pracovala naplno, vzduch zase tak chladný a suchý nebyl. Říkejte si, že jsem paranoidní, ale nic tak člověka nenaučí opatrnosti jako pokus o vraždu za bílého dne. Znovu jsem se soustředil na náramek a připravil se vztyčit štít, kdyby bylo třeba.

Druhou rukou jsem strčil do dveří.

Moje kancelář bývá obvykle pěkně uklizená. Nebo si aspoň nepamatuju, že by tam byl takový binec jako teď. Vzhledem k tomu, jak málo jsem se v ní poslední dobou vyskytoval, mi připadalo nefér, že mohla takhle dopadnout. Stůl u dveří se štosem letáčků, na kterých stálo: „Magie pro hluchoněmé“ nebo „Chceš být čaroděj? Zeptej se mě jak“, se opile opíral o stěnu. Většina letáčků

byla rozházená po stole a po podlaze. Ve vzduchu visel nepatrný pach spálené kávy. Jejda. Nevyplnul jsem kávovar. Můj stůl také pokrývala vrstva papírů a některé zásuvky kartoték byly otevřené. Pořadače byly nastrkané nahoru na skříně nebo vrácené na místo nakřivo, takže ze zásuvek trčely. Stropní ventilátor mátožně vířil vzduch a při každé otáčce v něm cvaklo.

Někdo se to tu zjevně snažil dát do pořádku. Poštu jsem měl úhledně srovnanou na třech hromádkách. Oba kovové odpadkové koše byly podezřele prázdné. Takže Billy a spol.

Mezi troskami mé kanceláře stála žena. Byla krásná. Pro takovou krásu muži zabíjejí nelepší přátele a vydávají se do války.

Stála vedle stolu, čelem ke dveřím, paže měla zkřížené a lehce se prohýbala v bocích. Tvářila se nedůvěřivě. Měla bílé vlasy. Ne platinové, ne světle blond. Bílé jako sníh, jako nejjemnější mramor, stažené jako lapený oblak, aby odhalovaly linie jejího štíhlého krku. Nevím, jak je možné, že její pleť vedle těch vlasů vypadala bledá, ale bylo to tak. Rty barvy zmrazených moruší téměř trčely z toho jemného, krásného obličejce a její šikmé oči měly zelenou barvu, která získala modravý nádech, když naklonila hlavu a zadívala se na mě. Nebyla stará. Nebyla mladá. Byla prostě jenom okouzlující.

Měl jsem co dělat, aby mi údivem nespadla brada až na podlahu, a přinutil jsem mozek k nějaké činnosti tím, že jsem si prohlížel její oblečení. Měla

na sobě dokonale střižený tmavošedý kostým. Sukně odhalovala z nohou přesně tolik, že bylo těžké se nepodívat, a černé lodičky měly právě tak vysoké podpatky, aby se vám hlavou začaly honit hříšné myšlenky. Pod sakem měla sněhobílý svetřík s výstřihem do V. Byl právě tak hluboký, že jsem cítil nutkání pohlédnout, jestli zhluboka dýchá. V uších a na hrdle jí zářily opály vsazené do stříbra. Blýskaly barvami, které bych u opálů nečekal. Bylo tam příliš mnoho šarlatové, fialové a temně modré. Lak na jejích nehtech opaleskoval stejně.

Ucítil jsem její parfém. Byl divoký, sytý, těžký a sladký. Něco jako orchideje. Srdce se mi rozbušilo a testosteronová část mozku hořce zalitovala, že jsem se neosprchoval. Nebo neoholil. Nebo si aspoň nevzal něco jiného než tepláky.

Pousmála se a povytáhla jedno světle hnědé obočí. Nic neříkala, jen mě nechávala civět.

Jedna věc byla jasná. Tenhle typ žen má peníze. Spoustu peněz. Peníze, kterými můžu zaplatit nájem, jídlo a možná bych se i mohl praštit přes kapsu a najmout si někoho na úklid bytu. Na okamžik jsem zaváhal, protože mě napadlo, jestli je vhodné, aby erudovaného čaroděje Bílé rady zajmala hotovost. Rozhodnutí přišlo bleskově.

Ať jdou tajemné kosmické síly k čertu. Musím platit nájem.

„Ehm, vy asi budete paní Sommersetová,“ vysoukal jsem ze sebe konečně. Nikdo nezvládá společenskou konverzaci líp než já. Kdybych byl pečlivější, byl bych asi o něco zakopl, abych

ještě umocnil dobrý dojem. „Já jsem Harry Dresden.“

„Řekla bych, že máte zpoždění,“ odvětila. Hlas Sommersetové byl stejný jako její oblečení: bohatý, sugestivní, kultivovaný. Její angličtina měla přízvuk, který jsem nedokázal zařadit. Snad evropský. Rozhodně zajímavý. „Váš asistent mi řekl, kdy mám přijít. Nerada čekám, tak jsem šla dovnitř.“ Pohlédla na můj stůl a pak zpátky na mě. „Skoro toho lituji.“

„Jo. Neslyšel jsem vás přicházet, dokud...“ Znechuceně jsem se rozhlédl po kanceláři a zabouchl za sebou dveře. „Vím, že tohle vypadá trochu neprofesionálně.“

„Dá se říci.“

Přešel jsem k jednomu z křesel před stolem, které tu mám pro klienty, a rychle je očistil. „Posadte se, prosím. Dáte si kávu nebo něco?“

„Asi by to nebylo příliš hygienické. Proč riskovat?“ Posadila se na kraj křesla a záda měla rovná jako pravítko. Zatímco jsem obcházel stůl, nespouštěla ze mě oči. Cítil jsem na sobě chlad a tíhu jejího pohledu. Posadil jsem se a stále jsem se mračil.

„Ráda riskujete?“

„Ráda si svá rizika pojistím,“ zamumlala. „Například vy, pane Dresdene. Přišla jsem, abych se rozhodla, jestli mám na vaše schopnosti vsadit hodně velikou částku.“ Odmlčela se a pak dodala: „Zatím jste na mě neudělal dojem, co by stál za zlámanou grešli.“

Opřel jsem se lokty o desku stolu a spojil prsty do stříšky. „Jo. Já vím, že tady s tím kolem musím vypadat trochu jako...“

„Zoufalec?“ pomohla mi s výběrem vhodného výrazu. „Někdo, kdo má zjevně plnou hlavu jiných záležitostí.“ Pokývla k obálkám srovnaným na mém stole. „Někdo, kdo brzy přijde o kancelář, když rychle nezaplatí dluhy. Myslím, že potřebujete práci.“ Začala se zvedat. „Když si nedokážete poradit s takovými drobnostmi, pochybuji, že mi budete k něčemu dobrý.“

„Počkejte,“ vyhrkl jsem a vstal. „Prosím. Aspoň mi řekněte, o co jde. „Když si budu myslet, že bych vám mohl pomo...“

Zdvihla bradu a nenuceně mě přerušila. „Ale o to tu přece nejde. Jde o to, jestli já si budu myslet, že mi můžete pomoci. Zatím jste mě nějak nepřesvědčil.“ Odmlčela se a znovu se posadila. „Ale...“

Také jsem se posadil a sledoval ji přes stůl. „Ale?“

„Něco jsem slyšela o lidech s vašimi schopnostmi, pane Dresdene. O schopnosti dívat se lidem do očí.“

Naklonil jsem hlavu. „Neříkal bych tomu schopnost. Je to prostě náhoda.“

„Dokážete do nich nahlédnout? Říkáte tomu pohled do duše, ne?“

Opatrně jsem přikývl a začal jsem si dávat jednotlivé střípky dohromady. „Ano.“

„Odhalujete jejich pravou povahu? Vidíte pravdu o člověku, na kterého se díváte?“

„A oni vidí do mě. Ano.“

Mile se pousmála. „Tak se podíváme jeden do druhého, pane Dresdene. Pak budu vědět, jestli mi můžete být užitečný. To mě jistě nebude nic stát.“

„Tím bych si nebyl tak jistý. Je to něco, čeho se už nikdy nezbavíte.“ Jako jizvy po slepém střevu nebo plešatosti. Když se někomu podíváte do duše, nezapomenete na to. Nikdy. Přestávalo se mi to líbit. „Myslím, že to není dobrý nápad.“

„Proč ne?“ naléhala. „Nepotrvá to přece dlouho, že ne, pane Dresdene?“

„O to vůbec nejde.“

Stiskla rty. „Aha. Takže když mě omluvíte...“

Tentokrát jsem přerušil já ji. „Paní Sommerse-tová, řekl bych, že jste mě špatně odhadla.“

Oči se ji zaleskly a na okamžik vyplul na povrch chladný, odtažitý hněv. „Ach?“

Přikývl jsem. Otevřel jsem zásuvku stolu a vytáhl odtamtud list papíru. „Jo. Poslední dobou toho na mě bylo trochu moc.“

„Asi je vám jasné, jak málo mě to zajímá.“

Vzal jsem pero, odšrouboval uzávěr a položil je vedle papíru. „Hmm. Tak jste přišla sem. Bohatá a okouzlující. To je příliš dobré, než aby to byla pravda.“

„A?“

„Příliš dobré, než aby to byla pravda,“ zopakoval jsem. Vytáhl jsem ze zásuvky revolver ráže .44, namířil na ni a natáhl úderník. „Myslete si, že jsem blázen, ale poslední dobou mám za to, že

když je něco příliš dobré, než aby to byla pravda, tak to zřejmě pravda není. Položte ruce na stůl, prosím.“

Povytáhla obočí a vykulila ty nádherné oči, až bylo vidět celé bělmo. Položila dlaně na stůl a polkla. „Co to má znamenat?“

„Jenom si ověřuji teorii.“ Stále jsem ji sledoval a mířil jsem na ni. Otevřel jsem další zásuvku. „Víte, v poslední době jsem tady měl nepříjemné návštěvníky. To mě přimělo zamyslet se nad tím, jaký druh potíží můžu očekávat. A myslím si, že jsem vás vyhmátnul.“

„Netuším sice, o čem to mluvíte, pane Dresdene, ale jsem si jista...“

„Šetřete si to.“ Hrabal jsem v šuplíku, dokud jsem nenašel, co jsem potřeboval. Vzápětí jsem vyndal starý železný hřebík a položil ho na stůl.

„Co je to?“ špitla.

„Rozhodující zkouška,“ opáčil jsem.

Pak jsem do hřebíku lehce cvrnknul a poslal jsem ho po stole k jejím dokonale pěstěným rukám.

Nepohnula se až do okamžiku, kdy se jí hřebík už už dotýkal, ale pak nepostřehnutelně rychle uskočila na dva kroky od stolu a převrátila křeslo. Hřebík se dokutálel k hraně stolu a s cinknutím dopadl na podlahu.

„Železo,“ řekl jsem. „Chladné železo. Víly je nemají rády.“

Její tvář ztratila jakýkoli výraz. V jednu chvíli z ní číselo arogantní přezíravost, bohorovná nad-

řazenost, bezstarostná sebejistota. To všechno prostě zmizelo a zůstal chlad, půvab, odtažitost a nedostatek jakýchkoli emocí, čehokoli zřetelně lidského.

„Dohoda s mojí kmotrou vyprší až za několik měsíců,“ řekl jsem. „Rok a den mě musí nechat na pokoji. Tak zněla úmluva. Jestli se z ní snaží vykrotit, budu se zlobit.“

Nastalo dlouhé ticho a ona mě pořád pozorovala. Bylo to zneklidňující. Taková krásná tvář, a přitom tak cizí, jako kdyby se za ní skrývalo něco, co se mnou nemá téměř nic společného, a ani se to nijak nesnažilo, abych porozuměl. Při pohledu na tu prázdnou masku bez výrazu se mi svíralo hrdlo a měl jsem co dělat, aby se mi ruka s revolverem netřásla. Pak ale udělala něco, co mě vyděsilo ještě víc.

Pousmála se. Byl to úsměv krutý jako zubatý nůž. Když promluvila, měla stejně krásný hlas jako předtím. Byl ale prázdný, tichý a strašidelný. Měl jsem nutkání naklonit se blíž, abych ji lépe slyšel. „Mazané,“ zašeptala. „Ano. Nenecháte se rozptýlit a stále dokážete uvažovat. Přesně tohle potřebuji.“

Po zádech mi přeběhl mráz. „Nestojím o žádné potíže,“ řekl jsem. „Prostě odejděte a oba budeme předstírat, že se nic nestalo.“

„Ale ono se stalo,“ pokračovala polohlasem a to samo stačilo, aby se v místnosti citelně ochladilo. „Prohlédl jste závojem. Prokázal jste schopnosti. Jak jste to dokázal?“

„Statika v knoflíku dveří,“ odpověděl jsem. „Mělo být zamčeno. Nemohla jste si dveře otevřít, proto jste musela projít skrz ně. A vyhýbala jste se mým otázkám, namísto abyste na ně jednoduše odpovídala.“

Přikývla. „Pokračujte,“ vybídla mě stále s tímž úsměvem.

„Nemáte kabelku. Jen málo žen si vyjde ven v kostýmku za tři tisíce dolarů, ale bez kabelky.“

„Hmm,“ zavrňela. „Ano. Vy budete ten pravý, pane Dresdene.“

„Nevím, o čem to mluvíte,“ opáčil jsem. „Nehodlám se zabývat vílami.“

„Nechci, abyste mi tak říkal, pane Dresdene.“

„To se dá snadno zařídit. Odejděte z mojí kanceláře.“

„Jistě víte, pane Dresdene, že my, ať malé, či velké, musíme mluvit pravdu.“

„To ale nesnížilo vaši schopnost klamat.“

V očích se jí zalesklo a já viděl, jak se jí kruhové zorničky smrtelníků protáhly do kočičích šterbin. Bez mrknutí mě pozorovala. „Ale už jsem řekla. Chci si vsadit. A chci si vsadit na vás.“

„Hmm. Cože?“

„Žádám vaše služby. Bylo ukradeno něco vzácného a já chci, abyste to získal nazpátek.“

„Ujasníme si to,“ řekl jsem. „Vy po mně chcete, abych vám vrátil ukradenou věc?“

„Ne mně,“ zašeptala. „Právoplatným majitelům. Chci, abyste našel a chytil zloděje a obhájil mě.“

„To si udělejte sama,“ odvětil jsem.

„V této záležitosti nemohu jednat sama. Proto jsem si vás zvolila jako svého vyslance. Agentu.“

Rozesmál jsem se. V její bledé, dokonalé tváři se objevilo něco nového. Vztek. Chladný a děsivý. Zaleskl se jí v očích a mně smích zamrzl v hrdle.

„To asi nepůjde. S vaší rasou už nedělám žádné dohody. Dokonce ani nevím, kdo jste.“

„Drahé dítě,“ zaševelila mrazivě. „Dohoda už byla uzavřena. Vyměnil jste svůj život, svůj majetek, svoji budoucnost za sílu.“

„Jo. Se svojí kmotrou. A stále jsou tu pochybnosti.“

„Už ne,“ opáčila. „Dokonce i ve světě smrtelníků mohou dluhy a závazky přecházet z ruky do ruky. Odkoupení dluhu, chápete?“

Sevěřel se mi žaludek. „O čem to mluvíte?“

Ukázala ostré, bílé zuby, ale nebyl to úsměv. „Váš dluh, smrtelné dítě, byl prodán. Já ho koupila. Jste můj. A vy mi s touhle záležitostí pomůžete.“

Položil jsem revolver na stůl a otevřel jsem horní zásuvku. Vytáhl jsem nůž na dopisy, obyčejný krám s těžkou plochou čepelí a rukojetí jako od šroubováku. „Mýlíte se,“ řekl jsem a odmítavý tón mého hlasu byl dokonale srozumitelný i mně. „Tohle by moje kmotra nikdy neudělala. Je mi naprosto jasné, že se mě snažíte podvést.“

S úsměvem mě pozorovala a oči jí zářily. „Rozhodně vás přesvědčím o opaku.“

Moje levá dlaň plácla do stolu. Překvapeně jsem sledoval, jak jsem pravou rukou sevřel nůž

jako v nějakém krváku. V hrůze jsem se snažil ruku zadržet, upustit nůž, ale paže se chovaly, jako kdyby patřily někomu jinému.

„Počkat!“

Podívala se na mě s chladným, odtažitým zájmem.

Vší silou jsem si zabodl nůž na dopisy do hřbetu ruky. Mám jenom obyčejný kancelářský stůl. Ocel snadno projela masem mezi palcem a ukazovákem a zabodla se hluboko do desky stolu. Paží mi prolétla bolest a z rány se začala valit krev. Snažil jsem se bojovat, ale panikařil jsem a nebyl jsem ve stavu, abych se příliš ovládal. Zaskučel jsem. Pokusil jsem se nůž vytrhnout, ale ruka se jen otočila a zakroutila nožem proti směru hodinových ručiček.

Bolest mě úplně odrovnala. Nedokázal jsem se ani nadechnout, natož zaječet.

Žena, víla, se natáhla a sundala mi prsty z nože. Pak ho prudkým, rozhodným pohybem vytrhla a položila na stůl. Celý se leskl mou krví. „Víte to stejně dobře jako já, čaroději. Kdybyste nebyl můj, neměla bych nad vámi takovou moc.“

V tu chvíli jsem věděl především to, že mě bolí ruka, ale podvědomí říkalo, že má pravdu. Víly do vás jen tak nevstoupí, nehrají si na loutkáře. Musíte jim to dovolit. Já jsem to v dřívějších letech dovolil své kmotře Lee, když jsem byl mladší a hloupější. Vloni jsem ji vyšoupl a vymínil si odklad jejího slibu, že mě bude chránit rok a den.

Ale teď předala otěže někomu jinému. Někomu mimo dohodu.

Pohlédl jsem na ni. „Kdo jste?“ zavrčel jsem, protože bolestí a vztekem jsem nedokázal normálně promluvit.

Žena kreslila opaleskujícím nehtem v mé krvi na stole. Nenuceně zdvihla ruku k ústům a dotkla se nehtem jazyka. Usmála se. Pomalu, smyslně a nelidsky. „Mám mnoho jmen,“ řekla polohlasem. „Ale můžete mi říkat Mab. Královna Větru a Tmnoty. Vládkyně Zimního dvora Sidhe, Země víl.“

Kapitola třetí

V žaludku se mi usadil balvan.

Královna víl. Královna víl je v mé kanceláři. Já se dívám na královnu víl. Mluvím s královnou víl.

A ona mě drží v hrsti.

A to jsem si myslel, že už jsem dávno na seznamu ohrožených druhů.

Mít strach může být doslova to samé, jako napít se ledové vody. Polknete, chlad vám sklouzne do krku a rozlije se hrudí. Strach vám sebere dech a přinutí srdce usilovně tlouct ve chvíli, kdy by nemělo, než se rozleze do břicha a boků a zanechá po sobě třas. Pak zamíří do stehů a kolen (kde se občas rozpačitě zastaví) a zbaví síly dlouhé svaly, které si do té chvíle myslely, že je použijete při braní nohou na ramena.

Polkl jsem pořádný doušek strachu a upíral oči na vražedně krásnou vílu, která teď stála na druhé straně stolu.

Mab se usmála.

„Ano,“ zašeptala. „Je moudré mít strach. Rozumět alespoň částečně. Jaké to je, vědět, co víte, dítě?“

„Připadám si jako Tokio, když se na pláži objevila Godzilla,“ řekl jsem mnohem roztřesenějším a tišším hlasem, než by se mi bylo zamlouvalo.

Mab naklonila hlavu a sledovala mě se stále stejným úsměvem. Možná tu narážku nepochop-

pila. Možná se jí nelíbí, že ji přirovnávám ke třicetipatrové ještěrce. Nebo se jí to naopak líbí. Jak to mám vědět? Vždyť mi dělá potíže vyznat se v lidských ženách.

Nedíval jsem se jí do očí. Už jsem neměl strach z pohledu do duše. Aby byl možný, musejí mít duši obě strany. Ale když se díváte do očí moc dlouho, může se vám přihodit spousta věcí. To zahrnuje všechny možné emoce a metafory. Díval jsem se jí na bradu, ruka mě pálila a mlčel jsem, protože jsem měl strach.

Nesnáším, když se bojím. Nenávidím to víc než cokoli na světě. Nesnáším, když jsem bezmocný. Také nesnáším, když mě někdo trýzní, a Mab mi může klidně vrazit pěst do krku a chtít moje stravenky.

Střet s královnou víl je zlá věc. Hodně zlá věc. Protože jsem sotva mohl povolat nějakého omšelého dávného boha nebo se zaštitit samotnou Bílou radou, nedalo se očekávat, že narazím na něco s takovým množstvím hrubé síly, jakým disponovala Mab. Mohl jsem jí ušetřit magický úder na úrovni nemluvněte, zkusit ji dostat odsud, ale i kdybychom byli na stejné úrovni, pochybují, že bych jí aspoň rozcuchal vlasy. A ona mě měla v hrsti, podléhal jsem jejímu magickému vedení. Mohla moje obrané linie prorazit prakticky čímkoli a já bych s tím vůbec nic nenadělal.

Násilníci mě dovedou pořádně vytočit a je o mně známo, že když mám vztek, chovám se nepředloženě.

„Zapomeňte na to,“ vyhrkl jsem zaníceně. „Žádná dohoda. Skončete to a odpráskněte mě. Nezapomeňte za sebou zamknout.“

Moje odpověď se jí zřejmě nijak nedotkla. Zkřížila paže na prsou a zamumlala: „Takový hněv. Takový žár. Ano. Sledovala jsem, jak jste loňského podzimu vyšachoval svoji kmotru z Leanansidhe. Jen málo smrtelníků by to dokázalo. Odvážné. Drzé. Obdivuji takový druh síly, čaroději. Takovou sílu potřebuji.“

Šátral jsem po stole, dokud jsem nenašel krabičku s kapesníky. Přitiskl jsem si jich hrst na ránu. „Je mi srdečně jedno, co chcete. Nebudu vaším vyslancem nebo čímkoli jiným, pokud mě k tomu nepřinutíte. A v tom případě vám asi nebudu moc platný. Takže udělejte, kvůli čemu jste přišla, nebo vypadněte z mé kanceláře.“

„Nemělo by vám to být jedno, pane Dresdene,“ opáčila Mab. „Protože se vás to přímo týká. Koupila jsem váš dluh, abych vám učinila nabídku. Abych vám dala šanci osvobodit se od závazků.“

„Jasně, dobře. Už s tím přestaňte. Nemám zájem.“

„Můžete sloužit, čaroději, nebo posloužit. Jako potrava. Nechcete se osvobodit?“

Ostražitě jsem se na ni podíval. Hlavou se mi honila představa, jak se otáčím na rožni s jablkem v hubě. „Jak to myslíte, osvobodit?“

„Osvobodit,“ řekla a obalila to slovo rty barvy zmrzlých moruší tak, že k nim moje oči samy sklouzly. „Osvobodit se od vlivu Sidhe, od pout

svých závazků nejprve k Leanansidhe a teď ke mně.“

„Všechno se spláchne a pak půjdeme každý svojí cestou?“

„Přesně tak.“

Podíval jsem se na svoji bolavou ruku a zamračil jsem se. „Netušil jsem, že se tak berete o svobodu, Mab.“

„Neměl byste tolik předpokládat, čaroději. Zbožňuji svobodu. Každý, kdo ji nemá, ji chce.“

Zhluboka jsem se nadechl a snažil se ovládnout bušení srdce. Nemohl jsem dovolit, aby za mě myslel strach nebo hněv. Instinkty mi říkaly, abych popadl revolver a začal střílet, ale musel jsem přemýšlet. To je jediný způsob, jak se můžete víly zbavit.

Mab se nacházela na takové úrovni, že byla schopna svoji nabídku splnit. Cítil jsem to tak zřetelně, vnitřně, že nezbývalo žádné místo na pochyby. Když na její nabídku přistoupím, mohla by mi dát volnost. Cena může být vysoká. K tomu se ještě nedostala. A víly si obvykle pojišťují, aby vás další dohody uvrtaly ještě hlouběji, namísto toho, aby vám daly svobodu. Tu máš, čerťe, kropáč.

Cítil jsem, že ze mě Mab nespouští oči. Já Tweetie, ona Sylvester. To přirovnání mi zvedlo náladu. Obecně vzato, Tweetie nakonec vždycky Sylvestroví nakope prdel.

„Tak dobře. Poslouchám.“

„Jde o tři úkoly,“ řekla Mab polohlasem a zvedla tři prsty ku pomoci. „Občas vás o něco požádám.“

Až splníte tři má přání, bude váš závazek vůči mně splacen.“

V místnosti se na chvíli rozhostilo ticho. Rozpačitě jsem zamžoural. „To je všechno?“

Mab přikývla.

„Jakékoli tři úkoly? Jakákoli tři přání?“

Mab přikývla.

„Jenom tohle? Totiž, řekla jste to tak, jako kdyby stačilo, abych vám třikrát podal sůl, a je vymalováno.“

Stále mě bez mrknutí sledovala těma ledově modrýma očima. „Přijímáte?“

Pomalů jsem si zamnul ústa a v hlavě mi to šrotovalo. Na první pohled to podle stavu věcí vypadalo jako jednoduchá dohoda. Ale věci se mohly pořádně zkomplikovat. Mab mi nabídla veliký balík, navoněný a načinčaný jako dárek pod stromeček.

Což znamenalo, že bych byl trouba jako hrom, kdybych v něm nehledal žiletky a kyanid.

„Já rozhodnu, které přání splním a které ne?“

„Dokonce i to.“

„A když odmítnu úkol, nepřijde z vaší strany žádný trest ani odvěta.“

Naklonila hlavu a pomalů mrknula. „Souhlasím. Vy, ne já, určíte, který úkol splníte.“

Napadla mě ještě jedna věc, přinejmenším. „A už žádné prodávání dluhu. Nebo že si hvízdnete na své lokaje, aby mě ztloukli nebo obtěžovali namísto vás. Tohle zůstane jenom mezi námi dvěma.“

Rozesmála se a znělo to tak vesele, čistě a nádherně jako zvonky, které mi někdo ještě zvonící přitiskl na zuby. „Jako to dělala vaše kmotra. Když mě dvakrát doběhnete, je to moje vina, čaroději. Souhlasím.“

Olízl jsem si rty a přemýšlel, až se ze mě kouřilo. Nechal jsem jí ještě nějaká zadní vrátka? Může se mi dostat na kůži ještě jiným způsobem?

„Tak co, čaroději? Dohodnuto?“

Zalitoval jsem, že nejsem o trochu míň unavený nebo rozbolavělý. Po událostech dnešního dne a před nadcházejícím večerním zasedáním Rady jsem nebyl zrovna v prvotřídní formě na vyjednávání. Ale jedno jsem věděl jistě. Pokud se nevymaním z Mabiných pout, budu mrtvý nebo něco ještě horšího, a to hezky rychle. Lepší jednat chybně, než nejednat vůbec a nechat se jen tak mimochodem zamáčkout.

„Dobře, dohodnuto.“ Když jsem to řekl, proběhlo mi od krku dolů po zádech lehké zamrazení. Moje zraněná ruka sebou cuknula. Zabolelo to.

Mab zavřela oči, roztáhla tmavé rty do kočičího úsměvu a naklonila hlavu. „Dobře.“

Víte, jak se zatváří Wile E. Coyote, když v plné rychlosti přeběhne okraj útesu a uvědomí si, co udělal? Nepodívá se dolů, ale šmátrá kolem sebe špičkou chodidla a těsně před tím, než spadne, se zatváří příšerně vyděšeně.

Tak přesně takhle jsem musel vypadat. Víím, že právě tak jsem se cítil. Ale nedalo se s tím nic dělat. Možná, že kdybych nezačal šmátrat po pevně

zemi pod nohama, běžel bych pořád dál. Díval jsem se stranou a snažil se ošetřit si nějak ruku. Stále v ní cukalo a dezinfekce rány bude pořádně štípat. Ale zdálo se, že šití nebude potřeba. Trochu malá útěcha.

Na stůl dopadla hnědá obálka. Když jsem vzhlédl, uviděl jsem, že si Mab natahuje rukavičky.

„Co je to?“

„Moje přání,“ řekla. „Uvnitř jsou podrobnosti o smrti jednoho muže. Chci, abyste mě očistil od podezření tím, že najdete jeho vraha a vrátíte, co mu bylo ukradeno.“

Otevřel jsem obálku. Uvnitř byla černobílá fotografie na lesklém papíru dvacet krát pětadvacet centimetrů. Na ní bylo tělo. Starý muž ležel pod schodištěm, krk měl zvrácený v ostrém úhlu. Měl rozčuchané bílé vlasy a na sobě tvídové sako. K fotografii byl přiložený článek z *Tribune*, nadepsaný: MÍSTNÍ UMĚLEC ZEMŘEL PŘI NOČNÍ NEHODĚ.

„Ronald Reuel,“ řekl jsem, když jsem zběžně přešel očima po článku. „Slyšel jsem o něm. Myslím, že měl ateliér v Bucktownu.“

Mab přikývla. „Oslavovali ho jako vizionáře amerického výtvarného umění. I když si myslím, že ten termín používali poněkud lehkovážně.“

„Tady stojí stvořitel světů fantazie. Myslím, že když je po smrti, budou o něm říkat samé pěkné věci.“ Dočetl jsem článek do konce. „Policie tvrdí, že to byla nehoda.“

„Nebyla,“ opáčila Mab.